

ע"פ 3512/19 - אחמד עוקאשה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 3512/19 - א'

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: אחמד עוקאשה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) בת"פ 44320-04-16
מיום 16.4.2019

תאריך הישיבה: כ"ד באייר התשע"ט (29.05.19)

בשם המבקש: עו"ד דוד יפתח

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) בת"פ 44320-04-16 מיום 16.4.2019, במסגרתו הושת על המבקש עונש של 50 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, פיצויים למתלונן ותשלום קנס.

1. ביום 24.4.2016 הוגש כתב אישום נגד המבקש. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.2.2016 התקיימה אסיפה של אגודה שיתופית למים ביישוב דבוריה. באסיפה נכחו המתלונן ואביו של המבקש, ובמהלכה פרץ ויכוח קולני בין השניים. בעקבות ויכוח זה החליט המבקש לפגוע במתלונן. בהמשך לכך, למחרת, ביום 28.2.2016 הגיע המבקש

יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: האחר) לביתו של המתלון והשניים המתונו לו חמושים באלות ובאקדחים. בשעה שיצא המתלון מביתו תקפו אותו המבקש והאחר ובין השלושה התחולל עימות, בעיצומו ירו המבקש או האחר ברגלו של המתלון. סמוך לאחר מכן נמלט המבקש מן המקום והסתתר במשך כחודש ימים עד ליום 27.3.2016 בו הסגיר את עצמו למשטרה. כתוצאה ממעשי האחר נגרמו למתלון שבר באף והמטומה בעין ימין. אחד מהקליעים מהירי אף חדר לירכו והוא אף נפגע מרסיסים.

2. ביום 10.10.2018 הורשע המבקש בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירות נשק וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וביום 16.4.2019 נגזר דינו. בית המשפט המחוזי קבע כי במעשיו פגע המבקש בערכים המוגנים של כבוד האדם, זכותו לחיים ולשלמות הגוף, כמו גם בשלום הציבור. בית המשפט ציין כי למעשיו של המבקש קיימת חומרה יתרה, שכן אין מדובר באירוע ספונטני אלא בכוונה מתוכננת מצידו, במסגרתה הצטייד בנשק והמתין לצאתו של המתלון מביתו בשעת ליל ואך בנס לא קופחו חיי אדם כתוצאה ממעשיו. לאור האמור, השית בית המשפט המחוזי על המבקש את העונשים אשר פורטו לעיל.

3. ביום 23.5.2019 הגיש המבקש ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי. לצד הערעור הוגשה גם הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בערעור.

4. לטענת המבקש, סיכויי הערעור אינם מבוטלים. לנוכח סתירות שנתגלו בין גרסאות העדים, נקבע בין היתר כי לא ברור האם המבקש הוא שירה במתלון או שמא האחר, ובנסיבות אלה יש להניח כי האחר הוא זה שירה בפועל. אמנם בית המשפט המחוזי היה ער לסתירות אלו ואף ציין אותן בהכרעתו, אך שגה כאשר קבע שאין בסתירות כדי לאיין את מהימנותם של העדים. עוד נטען, כי שגה בית המשפט עת קבע כי המבקש והאחר ביצעו בצוותא את הירי, דבר אשר אף לא נטען בכתב האישום. לכך יש להוסיף כי גם המתלון נהג באלומות כלפי המבקש ועל כן יש לראות באירוע כקטטה הדדית.

5. בשים לב לאמור, ומבלי לפגוע בטענות בדבר הכרעת הדין, לטענת המבקש גם גזר דינו של בית המשפט המחוזי חריג בחומרתו. בהקשר זה ציין המבקש כי אין לו עבר פלילי קודם וכי חלפו למעלה משלוש שנים מעת ביצוע המעשים המיוחסים לו, במהלכם שהה במעצר בית ומילא אחר תנאי שחרורו במלואם. קרוב לוודאי שערעורו יישמע בעוד כשנה, ובמקרה שכזה אין דחיפות להורות על מאסרו טרם שמיעת ערעורו, שעה שלערעור יש כאמור סיכויים טובים להתקבל. בנסיבות אלה, נטען כי יש מקום להיענות לבקשה.

6. לטענת המשיבה, המבקש תוקף בערעורו את ממצאי העובדה והמהימנות של בית המשפט המחוזי על אודות עדי הראיה לאירוע. ברם, קיימת תשתית ראייתית רחבה עליה ביסס בית המשפט את ממצאיו מלבד עדויות אלו, ובכלל זה: סרטוני אבטחה; טרקטורון שנצפה באירוע ונמצא לאחר מכן בחצרי המבקש; כובע שנצפה באירוע ונמצא על הטרקטורון; שרידי ירי וממצאי דנ"א שלא ניתן לשלול שהינם של המבקש באותו הכובע. לטענתה, בניגוד לטענת המבקש סיכויי הערעור נמוכים אפוא, ואין עילה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

7. נקודת המוצא היא כי נאשם שהורשע בדין יחל בריצוי עונשו לאחר גזר הדין באופן מיידי, ואין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להצדיק את עיכוב ביצוע גזר הדין (ע"פ 4722/18 חסן נ' מדינת ישראל (17.7.2018); ע"פ 8477/17 פלוני נ' מדינת ישראל (6.11.2017)). לצורך הכרעה בבקשה מעין זו יש להביא בחשבון בין היתר, את טיב הערעור

וסיכויי הצלחתו, חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, משך תקופת המאסר ונסיבות נוספות הקשורות לעניינו של המבקש (ע"פ 2745/18 אבו שארב נ' מדינת ישראל(9.4.2018)). לאחר שעיינתי בבקשה, בערעור ובנספחים, ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגעתי למסקנה כי מקרה זה אינו בא בגדרי אותם מקרים המצדיקים סטייה מהכלל האמור, ועל כן דין הבקשה להידחות.

8. ראשית, יש ליתן משקל משמעותי לחומרתן של העבירות בהן הורשע המבקש. שנית, על פניו, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, עומדת לפני המבקש משוכה גבוהה למדי בקשר לערעור על הכרעת הדין. עיקר טענותיו מכוונות כלפי הכרעות עובדתיות וממצאי מהימנות של הערכאה המבררת, בהם בית משפט זה אינו נוטה להתערב, ואין מצדיקות עיכוב ביצוע המאסר (ראו: עניין פלוני; ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2014); ע"פ 187/10 פלוני נ' מדינת ישראל(21.1.2010)).

9. גם באשר לערעור על גזר הדין שהוגש על ידי המבקש, הרי שבהתחשב בתקופת המאסר בפועל שהוטלה עליו (50 חודשים), סביר שלא יהיה בביצוע מידי של גזר הדין כדי לסכל את תכלית הערעור על גזר הדין, אף אם תתגשם תקוות המבקש ויוחלט להקל במידת מה מעונשו (ראו למשל: ע"פ 154/16 קבלאן נ' מדינת ישראל(14.1.2016); ע"פ 8113/12 מחלב נ' מדינת ישראל (19.12.2012)).

10. על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע מאסר נדחית.

המבקש יתייצבלשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליוביום 20.6.2019 עד השעה 12:00 בבית המעצר צלמון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון בתוקף. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

תנאי השחרור שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי יעמדו בעינם עד למועד התייצבותו של המבקש לריצוי עונשו.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשע"ט (30.5.2019).

ש ו פ ט